

17.

08. A tündér útja

Ke_esd utad_ezdőpontját
Fánki m_mi kicsi házát
Hol süt_ill_t lengedez
Nevét _ostan felfedezd (_ _ _ _ _)

Falu szélén áll a háza
Mindenkinek nagymamája.
Rétesektől indulj már ma
Kalandoknak világába.

Elindulva gáton hágsz át,
Tündérvilágba jutsz így át.
Széllel-bélelt vászonzházba,
Vándorlók világába.

Hajók hada ott lebeg,
Arra vár hogy bérbe vedd.
Járgányod most megszerezted!
Néhány legény vízre tesz,
Hogy tovább juss, most evezz!

Ne engedd, hogy sodra vigyen,
Küzdjél vele nagy sebesen.
Zúgó jönne veled szembe,
Fel ne menj! Jusson eszedbe!

Bárkád fűgén koordináld,
Jobb kanyarod megtalál!
Ha a sodrás erősödik,
S tenyered már kérgesedik,
Írányod már tévesedik. Jól vigyázz! :)

Ha kanyarod jól sikerült,
Csónakod megmenekült,
Balra gyors, jobbra kis ág került.
Ha a víz itt át is folyik,
Csónakod nem kanyarodik.

Egykor itten erdő állott,
Most csak tuskóit találod.
Szíved abban reménykedik,
Helyükre ősfa telepedik.
Ha a fát csak ritkítanak,
Kerekkebb lenne ez a világ.

Erdőkben a fák, ha Állnak saktáblában,
Nemes nyár az, ami Idegen a tájban.
Hasznót hamar hozhat, Hisz gyorsan nő a fája,
Mohó üzletember Feni fogát rája.

Hol vadászok fent szemeznek,
Magasban révedeznek,
Köztük csendben elhaladj,
Kalandodnak időt hagyj.
Jobbra ikrek tornyosulnak,
Magányosan ácsorognak,
Környékből a testvéreik
Embereknek házáat fűtik.

Sötét madár víz tetején,
Kicsi lámpással a fején,
Ha riadt, kürtöl s be a nádba,
Ha meglátod ő a szárcsa.

Árnyékoknak kapujában,
Utad tovább sodortában,
Másik partot nézzed egyre
Öreg fűzfákat keresve.

Nádas végén nagy fűz mellett,
Ha bejárót megleled,
Rejtett ösvény zegzugába
Hajód tovább vezetted.

Fáknak csendes árkádjában,
Hódok, vadak otthonában,
Mindenféle nyomra lelsz,
Ha egy kicsit ráfigyelsz.

Hidak előtt fejet hajtva,
Esélyed van száraz talpra,
Keskeny utad végéhez érsz,
Jobban jársz, ha jobbra térsz.

Széles ösvény vezet tova,
Fák tetejét nézzed sorra,
Fészek van ott nagy halomba,
Ott tanyázik madár horda.

Mi féle, azt kitalálsz ám,
Ha megfejted anagrammám:

"O MÓNI ORRÁN LAKOK"

(A rímektől kivagyok...)

Kukkants be a nád mögé,
Kit mit talál, az az övé.
Madársziget kis csüskébe,
Balra fordulj – ne menj délre.
Osztán jobbra, szűkre vegyed,
Igyekezzél, járjon kezed.
Hat „Populus alba” sorba áll,
Hol bal kanyar megtalál.
Ha a fákat nem ismered,
Fehér nyárnak tekintheted.

Van egy madár, nagy halász ám,
Kis fióka ül a hátán.
Búbja rozsdás, hasa fehér
Meglát Téged, rögtön kitér.
Víz alá visz gyakran útja,
Búvárkodik, meg nem unja,
Búbos vöcsök, ez a neve,
Az látja kinek gyors a szeme.
(Úgyse látod, he-he-he :))

Balra tartva csorog lassan,
Titkát helynek sugalmazsam.
Gyönyörködtesd még a szemed,
Míg a kis kaput meg nem leled.
Szentélye e kis világnak,
Oszlopai égig állnak,
Csarnok ez, minek fedele
Maga az égnek teteje.

Mikor körbe-körbe jártad,
Alázattal megcsodáltad,
Bejárátod lesz kijárat
Szíved ne sújtsa bánat.
Kicsit feljebb, szembe veled,
Halak bölcsőjét megleled.
Apró öblöt rejt az erdő,
Halak száma itten megnő.

Tavasszal, ha jönnek
Ragyog ezüst testük

Mély vízből, hidegből,
Ki a sekély vízbe.
Kezdődhet a nász,
Táncot járnak együtt
S az utódok maradnak
Az öregek mennek.
A halbölcső ad otthont
Az ifjú halaknak,
Rejti őket hínár,
Nagy rajokban zsákmányt.

Egyre így kutatnak.
Nyárra a víz meleg,
Sok a féreg, lárva,
A kis halak csak nőnek,
Az újabb nászra várva.

Halakat víz, fákat szellő ringatja,
Fütlej, mit susog a hangja:
Az Öreg folyó, hogy a hegyek közül kilépett,
Hordalékát lerakta, s közé medreket vésett.

Zúgó árja szigeteit vitte, lerakta,
Sokat szenvedett az ember is miatta.
Mégis, a Duna e tájnak az életet adta.

Ha meghallgattad e történetet,
Visszafelé tarts egyenest,
Míg nem hallasz zúgó vizet.
Balra sziklák között kikötőt keress

*Hajdanán a Duna a maga útját járta
Nem állotta útját falu, város gátja.
Könnyű hajók, szorgos malmok
Ringatóztak dús vizén,
Napbarnított aranymosó
Próbát tett a part mentén.
A folyó kincseit gazdagon ontotta,
Míg nem az ember ki nem zsákmányolta.
Jöttek a gőzhajók, sok árut cipeltek.
Nem húzták már ökrök,
Mert maguktól mentek.
Gátak is épültek, a termény virágzott.
A falvak gyarapodtak, földjük ritkán ázott.
Néha a Duna azért megharagszik
Vizét megemeli, s a gátaknak nekifekszik.
Tönkretesszük medrét, árját megszakítjuk,
Raboljuk kincseit, ma már nem tiszteljük.
Tudja meg az, aki nem tiszteli,
Az életet adta, de így el is veszi.*

Köemléket keres szemed,
Azon rejtvényt majd megleled.

1:17; 2:14; 2:11; 4:2; 4:6;

— — — — —
4:3; 7:4; 7:20; 8:23; 7:16.

— — — — — láthatárban

Kincsed rejtékét hídról kémelve,
Keress megfelelő utad reménykedve.
Célodat, ha észleled
Oda utadat értheted.

Hogyha oda elérkeztél
S ott az égbe emelkedtél
Odúban a kincsedet
Nagy vidáman lelheted.